МГ

С Т А Н О В И Щ Е

на Красен Стойчев по к.д. № 9 от 2010 г.

Съгласен съм по принцип с диспозитива на решението по к.д.№ 9 от 2010 г., но не споделям част от мотивите към него.

1. Член 17, ал.4 от Конституцията посочва, че режимът на обектите на държавната и общинската собственост се определя със закон. Законодателят, съответно със Закона за собствеността (чл.86), със Закона за общинската собственост (чл.7) и други, е установил съответен режим. Същото той е направил и в чл.519 и чл.520 ГПК по отношение на принудителното изпълнение. С други думи Конституцията допуска, а законодателството развива конкретните параметри на режима на държавната и общинската собственост. Онова, което обвързва законодателя, са ал.2 и ал.3 на чл.17 от Конституцията, както и решение № 19 от 1993 г. по к.д. № 11 от 1993 г. Тъкмо те изискват да се прокарва ясно разграничението между публична и частна общинската собственост. По този начин когато настоящото решение извежда като довод развитите като в отделни закони разлики в режима на общинската публична и частна собственост, то се позовава на следствието, а не на причината, която обосновава диспозитива на решението. Още повече то стъпва на един несигурен индикатор, защото режимът на общинската собственост е твърде диференциран и законодателните разрешения не са симетрични, например, макар и да не допуска отчуждаване на общински имоти публична общинска собственост, законодателят в същото време не изключва възможността в предвидените от закона случаи те да се

обременяват с тежести; плодовете от вещи публична общинска собственост стават частна общинска собственост.

2. Не мога да споделя тезата, че макар и поначало вписването на общините в обхвата на чл.519 и чл.520 ГПК да е конституционосъобразно, защото те подобно на държавните учреждения действат в обществен интерес, то в същото време липсата на достатъчно ясна и пълна правна уредба сама по себе си е достатъчно основание за обявяването на чл.519 ГПК за частично противоконституционен. Всъщност има достатъчно различия в правното положение на общините и на държавата, дори и да приемем тезата, че общината упражнява предоставената й от държавата административна власт. Те изключват приравняването на общините и държавните учреждения, вкл. в сферата на принудителното изпълнение в качеството му на способ на защита и санкция, които гражданският процес е призван да предостави. Макар и да действа в обществен интерес общината не е носител на imperium, чрез който именно следва да се оправдае спецификата в правното положение на държавата.